

О роли бонимов в процессе творения украинских официальных назв грибов макроскопических

Przemysław Józwickiewicz

Uniwersytet Wrocławski, Wrocław – Polska
przemyslaw.jozwickiewicz@uwr.edu.pl; <https://orcid.org/0000-0002-3654-7724>

Роль бонимів у процесі творення українських офіційних назв макроскопічних грибів

Пшемислав Юзвікевич

Вроцлавський університет, Вроцлав – Польща

АНОТАЦІЯ. Стаття присвячена проблемі функціонування бонимів в ареалі українських офіційних назв макроскопічних грибів. Здійснений аналіз є частиною ономастичних і термінологічних досліджень. Їхня мета – визначити діапазон поширеності бонимів серед згаданих назв. Джерельною базою в основному стали академічні монографії з галузі мікології, наукові статті, путівники та атласи грибів, а також веб-сайти. У результаті аналізу зібраного матеріалу встановлено, що в назвах грибів переважають фітоніми та антропоніми, а найчастіше вони реалізуються у формі атрибутивної моделі з прикметниками або дієприкметниками. Винятком були тут епоніми моделі ($N+N_{Gen}$).

Ключові слова: українська мова, мікологія, номенклатура, словотвір, боніми, модель

On the role of bionyms in the process of creating the official Ukrainian names of macroscopic mushrooms

Przemysław Józwickiewicz

University of Wrocław, Wrocław – Poland

ABSTRACT. The article discusses the issue of how bionyms function in the area of Ukrainian official names of macroscopic mushrooms. The analysis is embedded in onomastic and terminological research, which aimed to determine the extent of the occurrence of bionyms among the above-mentioned names. The source materials were mainly academic papers on mycology, professional articles, guides and atlases of mushrooms, and Internet websites. It was found that phytonyms and anthroponyms predominate in the naming structures, while the names themselves most often function in the form of an attributive model with adjectives or adjectival participles. The exceptions here were eponyms, where the genetic model (N+N_{Gen.}) predominates.

Keywords: Ukrainian language, mycology, nomenclature, word formation, bionyms, model

Ukraińskie badania onomastyczne mają niezwykle długą i bogatą tradycję. Jeden z przedstawicieli kijowskiej szkoły onomastycznej Wasyl Łuczyk w artykule *Актуальні напрями української ономастики* [Лучик 2011: 126] słusznie zauważył, że ukraińska onomastyka jako odrębna dziedzina językoznawcza uformowała się na początku lat 60. ubiegłego wieku. Od tego czasu zakres badań ukraińskiej przestrzeni onimicznej został znacznie poszerzony, a liczba badaczy zajmująca się tą problematyką ewidentnie wzrosła. Wśród podstawowych kierunków badań W. Łuczyk, będący współautorem ukraińskiej części wydanego ponad 20 lat temu dzieła *Słowiańska onomastyka: encyklopedia* [Słowiańska onomastyka... 2002–2003], wymienia m.in. onomastykę opisową, komparatystykę, typologię, socjolingwistykę czy onomastykę literacką [Лучик 2011: 126] wskazując przy tym perspektywę rozwoju badań onomastycznych, które powinny kierować się np. ku onomastyce kognitywnej czy badaniom historyczno-typologicznym [Лучик 2011: 128–129]. Badania onomastyczne różnego charakteru, co podkreśla Jurij Karpenko, aktywnie się rozwijają, zdobywając nowe obszary, a mimo to wciąż stoją przed nimi ogromne zadania i wyzwania [Карпенко 2005: 16–17]. Są one realizowane głównie przez językoznawców reprezentujących Oddział Onomastyki Instytutu Języka Ukraińskiego NAN Ukrainy oraz trzy główne ukraińskie szkoły onomastyczne – odeską, doniecką i użhorodzka, z których każda zajmuje się nieco odmiennym obszarem badań. Dość wymienić tu nazwiska takich uczonych jak Swiatosław Werbycz, Wasyl Nimczuk, Iryna Żeliezniak, Wasyl Łuczyk, Wiktor Szulhacz, Jurij Karpenko, Mykoła Zubow, Olha Karpenko, Tetiana Krupeniowa, Hałyna Łukasz, Jewhen Otin,

Pawło Czuczka, Lubomyr Belej, Switłana Pachomowa, Mychajło Siuśko, Oleh Belej, Mychajło Torczynski i in.

Sama przestrzeń onimiczna klasyfikowana jest różnorodnie, choć należy przyznać, że zwykle podziały te są w jakiejś mierze porównywalne. Słuszne zatem wydaje się przeciwstawienie nazw istot żywych nazwom własnym przyrody nieożywionej. Takie stanowisko podzielała niemal pół wieku temu choćby Aleksandra Superanska [Суперанская 2007], ale przecież niedaleko do niej propozycjom Wasyla Nimczuka (toponimy, inne nazwy własne, nazwy istot żywych) [Німчук 1966; 24–43], Natalii Podolskiej (bionimy, abionimy) [Словарь русской... 1978: 26, 43] czy Mychajła Torczynskiego (witonimy / bionimy, toponimy, kosmonimy, pragmatonimy, ideonimy, ergonimy) [Торчинський 2010].

Wielu z wymienionych wyżej badaczy zajmowało / zajmuje się kwestiami nazewnictwa w obszarze nauk biologicznych, a więc nazwami zawierającymi się w obszarze bionimów, do których zaliczane są antroponimy, zoonimy i fitonimy (a przez niektórych również i mitonimy). Jednak należy podkreślić, że prócz m.in. J. Karpenki, M. Siuśki czy P. Czuczki nazewnictwo biologiczne badali także Larysa Symonenko, Jarosława Zakrewska, Rusłana Omelkowec, Lubow Frolak, Iwan Sabadosz, Maria Čižmárova, Maryna Tkaczuk, Olha Kyryliuk, Switłana Kowtiuch, Lidia Moskalenko i wielu innych.

Właśnie wspomniane elementy bionimiczne będą przedmiotem analizy w niniejszym opracowaniu, jego celem zaś – określenie zakresu ich występowania w strukturze oficjalnych ukraińskich nazw grzybów makroskopijnych. Materiały będące przedmiotem badań pochodzą głównie z monografii z dziedziny mykologii, podręczników akademickich, utworów literackich oraz atlasów grzybów, jak również stron internetowych [Енциклопедія народної... 2009; Журавська 2015; Калинець-Мамчур 2011; Леонтьев, Акулов 2007; Сухомлин, Джаган 2013; Нрыby Ukrayiny 2023; gribi.net.ua 2023; index 2023].

Zanim przejdziemy do analizy wyekscerpowanego materiału liczącego sobie niemal 4 tys. jednostek nazewnictwa (1868 nazw ukraińskich odpowiadających swym łacińskim pierwowzorom), należy pochylić się nad dość istotną i, jak się może wydawać, kontrowersyjną kwestią, a mianowicie zestawieniem ze sobą dwóch pojęć – onimu i nazwy, jako elementu systemu nazewnictwa, nomenklatury. Powszechnie wiadomo, że antroponimy, zoonimy i fitonimy, współtworzące zbiór onimów, odnoszą się do struktur oznaczających nazwy własne. Z kolei np. za N. Podolską Switłana Szestakowa zauważa: „Номени, [...], належать до спеціальної лексики, що відрізняється як від загальноживаної, так і від онімної” [Шестакова 2010: 44–49]. Natomiast J. Karpenko stwierdził, że „лексика мови не знає перехідних випадків між власними і загальними назвами. Слово є або власною назвою, або загальною” [Карпенко 1974: 3–10]. A zatem są to dwie odrębne rzeczywistości językowe. Czy jednak do końca? Nazwy własne odnoszą się do elementów unikalnych, jednostkowych, wyjątkowych. Przywoływana wcześniej A. Superanska

wyróżnia jednak dwa typy jednostkowości – indywidualną i kategorialną, realizującą się w taksonach, a przy tym charakteryzującą się możliwością podziału na grupy czy gatunki [Суперанская 1978: 5–34]. Na pewne odchylenia i „rozmycie się” definiowania zoonimów i fitonimów wskazują choćby autorzy encyklopedii *Słowińska onomastyka* [Słowińska onomastyka 2002: 357, 360]. W jednym z doktoratów napisanych pod kierunkiem Ołeny Karpenko czytamy:

Слід зазначити, що через некоректну інтерпретацію втрачається сутність самого терміна, бо термін зoonім позначає саме власне ім'я окремої, індивідуальної тварини, а не її біологічну віднесеність до певного роду чи виду, те, що Є.С. Отін позначає як „зоологічну номенклатуру”, а О.В. Суперанська, Д.Г. Бучко та Н.В. Ткачова як „зоофору назву” [Долбіна 2014].

Wydaje się jednak, że wielu badaczy zajmujących się nazewnictwem biologicznym, a więc nazwami gatunkowymi zwierząt i roślin, względem nich właśnie synonimicznie stosują terminy ‘zoonim’ i ‘fitonim’. Jako przykład można przytoczyć fragment artykułu Agnieszki Urniaż poświęconego nazewnictwu roślin:

Z punktu widzenia terminologii onomastycznej nazwy roślin można zaliczyć bądź do kategorii bionimów, bądź też fitonimów. Pierwsze z tych pojęć jest szersze i oznacza nazwę własną obiektu ożywionego (człowieka, zwierzęcia czy rośliny), natomiast drugie z nich jest wąskie znaczeniowo i określa nazwę indywidualną nadawaną roślinom [za: Gałkowski 2012]. W naszych rozważaniach skłaniamy się ku pojęciu fitonimu oznaczającego nazwę rodzajową bądź gatunkową rośliny. Nazwy roślin (fitonimy) w językach rodzimych wynikają z określonych tradycji i w każdym języku tworzone są według określonego klucza. Najczęściej spotykane są tzw. morfonimy, które opisują wygląd zewnętrzny (np. *dereń biały*) oraz tzw. eponimy, które są uhonorowaniem jakiejś postaci rzeczywistej (najczęściej historycznej) czy też mitologicznej (np. *sosna Thunberga*). Do grupy dość popularnych fitonimów można zaliczyć też tzw. toponimy, uwzględniające nazwy geograficzne (np. *grusza japońska*, *wierzba mandżurska*), bionimy opisujące miejsce występowania (np. *niezapominajka leśna*) czy też taksonimy, które wskazują na jakieś podobieństwo (np. *migdalek trójklapowy*) [Urniasz 2019: 377–384].

Wydaje się zatem, że można na kwestię definiowania fitonimów spojrzeć w ten właśnie sposób i przyjąć zaprezentowaną tu wykładnię, skłaniając się ku szerszemu i węższemu rozumieniu pojęcia fitonimu, a co za tym idzie, analogicznie także mykonimu jako terminu odnoszącego się do nazw gatunkowych przedstawicieli królestwa grzybów (łac. *Fungi*) wydzielonego pod koniec lat 70. XX wieku z królestwa roślin przez Roberta Whittakera¹.

¹ Zaproponowany przez amerykańskiego botanika podział ziemskich organizmów na pięć królestw, wśród których znalazły się właśnie grzyby jako odrębny byt biologiczny, jest już od ponad trzydziestu lat nieaktualny, ustąpiwszy miejsca obecnie obowiązującemu systemowi klasyfikacji opracowanemu w ramach projektu *Index Fungorum* i opartego na kolejnych edycjach publikacji *Dictionary of the Fungi*.

Czym zatem są mykonimy i czy w ogóle wobec nazw grzybów można takiego terminu używać? Wielu językoznawców, jak choćby wspomniana wyżej O. Karpenko, jest zdania, że onim to jedynie nazwa własna. O ile zatem nie można mieć jakichkolwiek wątpliwości w tej kwestii odnośnie np. do antroponimów, toponimów czy chrematonimów, o tyle w przypadku fitonimów i mykonimów, a być może nawet i zoonimów, należałoby się nad problemem co najmniej zastanowić.

Wydaje się, iż najmniej kontrowersyjne jest rozgraniczenie odnoszące się do nazewnictwa zwierząt. I tak, nazwy gatunkowe takie jak kot domowy (łac. *Felis catus*), pies domowy (łac. *Canis familiaris*) czy chomik syryjski (łac. *Mesocricetus auratus*) będą miały swoją alternatywę w przestrzeni własnej w postaci *Mruczków, Misiów, Pasztetów, Pchelek, Reksiów, Pankracych, Sab, Piorunów, Bursztyneków, Tofików, Chrupków* itd. Jak w takim razie traktować fitonim, a więc pojęcie, które w popularnej wyszukiwarce tylko dla polskiego obszaru językowego daje wiele setek rekordów? Czy, analogicznie do zoonimów, odnoszą się one jedynie do roślin uznawanych za np. zabytki przyrody, jak choćby dęby (*Bartek, Chrobry, Lech, Czech, Rus* itd.)? Pomijam tu antroponimy odroślinne takie jak *Jagoda, Hiacynta, Daisy, Melisa* czy *Nasturecja*, którymi teoretycznie przecież również można nazywać nasze rośliny, jeśli żywimy wobec nich jakieś głębsze uczucia... Wydaje się, że nie, co zauważa choćby Artur Gałkowski, pisząc:

Warto tu nadmienić, że w polskich pracach dialektologicznych, w językoznawstwie południowo-słowiańskim, ale także w innych obszarach językowych, w studiach głównie pozaonomastycznych, *fitonim* to nazwa gatunkowa (*dąb, skrzyp polny* itp.), wyrażana niekiedy formą lokalną z pogranicza propriów i apelatywów².

Przedstawione tu informacje, teorie i poglądy należy uzupełnić stwierdzeniem dość istotnym względem badanego problemu. Chodzi mianowicie o kwestię indywidualizacji. Niewątpliwie jest to podstawowy i istotny czynnik wpływający na proces nadawania desygnatom nazw własnych. W przypadku antroponimów i zoonimów wydzielenie pewnego elementu z większego zbioru poprzez nadanie mu indywidualnej nazwy własnej jest uzasadnione, choćby administracyjnie czy społecznie. Czy to samo kryterium można zastosować wobec fitonimów? W odniesieniu do wspomnianych wyżej nazw pomników przyrody z pewnością tak, jednak, jak widzimy, fitonimami określane są również gatunkowe nazwy roślin, a przecież z formalnego punktu widzenia nie są to nazwy własne i nie służą one wydzieleniu danego obiektu spośród innych tego samego typu, jak to ma miejsce np. z imionami psów czy kotów. Wyodrębnienie w takim przypadku dotyczy przecież „wyłuskania” desygnatu z obszaru nazwy rodzajowej, zgodnie z systematyką biologiczną.

² Zob. Gałkowski [2022: 300]. Argumentując swoje zdanie, Gałkowski powołuje się na prace Castiglione i Sottile [2010: 187–206], Rak [2009: 447–457], Vajs [2003].

Jakie zatem w tym świetle przyjąć założenie odnośnie do mykonimów? Przypadki nadawania grzybom nazw własnych należą chyba do rzadkości. Ja w swych kilkuletnich badaniach poświęconych kwestiom terminologii mykologicznej i nazewnictwu mykologicznemu z takimi przypadkami bynajmniej się nie zetknąłem. Natomiast z pewnością mykonimy funkcjonują w tym właśnie, wspomnianym przez Gałkowskiego czy Urniaż, rozumieniu – jako nazwy gatunkowej, a nie jedynie *stricte* nazwy własnej. Podobne podejście prezentuje Olga Senk-Szelągiewicz, która w swej monografii poświęconej nazwom grzybów w języku rosyjskim używa pojęcia *миконим* w odniesieniu zarówno do nazw oficjalnych³, jak i nieoficjalnych⁴.

Z uwagi na powyższe, wydaje się, że słuszne będzie względem gatunkowych nazw grzybów stosowanie również określenia „mykonim”, tym bardziej, iż np. nazwy zwyczajowe, ludowe czy regionalne grzybów niejednokrotnie znamiona nazw własnych noszą, por. *сивуля, сивулька* (łac. *Amanitopsis vaginata*), *мушарка, жабурка, пип, троянка* (łac. *Amanita muscaria*), *міхунка, порохнявка, злодійська табака, курявка* (łac. *Lycoperdon perlatum*) i in. Jednakże nie będą one tematem rozważań w niniejszym artykule. W nim bowiem skupimy się jedynie na oficjalnych nazwach grzybów, a dokładniej na występowaniu bionimów, a więc elementów antroponimicznych, odroślinnych, odzwierzęcych, ale i ...„odgrzybowych”⁵, w strukturze nazw grzybów wielkoowocnikowych.

Badania nad nazewnictwem grzybów w językoznawstwie ukraińskim są prowadzone na dość niewielką skalę. Ich prekursorką była w latach 70. minionego wieku Łarysa Symonenko [Симоненко 1973: 23–26, 1974: 38–41]. Problemem tym pod koniec lat 80. w ograniczonym zakresie, bo przy okazji badań nad leksyką botaniczną, zajęł się Iwan Sabadosz⁶. Kolejne prace w różnym stopniu odnoszące się do kwestii nazewnictwa grzybów czy terminologii mykologicznej, a i to również dość nieliczne, np. Wołodymyra Kuryłenki, Rusłany Omelkowec, Wałentyny Prus, Maryny Tkaczuk i in. zaczęły pojawiać się dopiero kilkanaście lat temu [Куриленко 2006: 219–223; Омельковець 2014: 231–239; Прус 2001: 151–153; Ткачук 2010: 275–282]. Omawiana tu tematyka w ostatnich latach stanowi trzon badań polskie-

³ Zob. „Первый подтип составляют названия, субстантивная часть которых обозначает вид животного, а адъективная часть указывает на характерный, мотивирующий признак, лежащий в номинационной основе миконима. Примерами могут служить здесь русские формации: *петушок желтый, лисичка обыкновенная*. Ко второму подтипу принадлежат названия, в которых мотивирующие признаки (несколько признаков) отражаются и в субстантивной, и в адъективной части названия, например: *зонтик белый, звездовик тройной*” [Senk-Szelągiewicz 2016: 33, 49].

⁴ Zob. „Из сложно-суффиксальных миконимов выделяются: а) сложно-суффиксальные существительные с опорным компонентом, содержащим основу глагола, например: *скрипучка, скрипуха, скрипун, благодатка, телорез, скороспелка*” [Senk-Szelągiewicz 2016: 45, 47, 89].

⁵ Mam tu na myśli nazwy motywowane leksemami z obszaru mykologii, np. *Галерина сфагнова, Склеротинія склероцієва, Псатирелла зморшкувата* itd.

⁶ M.in. w publikacji [Сабадош 2014: 495–513] czy artykule [Сабадош 1988: 39–41].

go językoznawcy Przemysława Józwikiewicza⁷. Proponowany artykuł jest próbą uzupełnienia i rozszerzenia wiedzy w tym zakresie.

Oficjalne gatunkowe nazwy grzybów, podobnie jak nazwy roślin czy zwierząt, są strukturami dwuczłonowymi (w kategoriach wyjątku należy traktować nazwy jednoelementowe, np. *Гірчак*, *Підвишень*, *Підвільшанник*, *Синяк* czy składające się z trzech członów, np. *Опеньок несправжній цегляно-червоний*, *Трюфель оленячий вугільний*, *Трюфель оленячий строкатий*, *Хряц-молочник сірий ліловіючий*). Wraz z nimi tworzą one niezwykle bogaty zbiór nazw, a ich motywacja bywa niezwykle różnorodna. W niniejszym artykule skupimy się na takich nazwach grzybów, w skład których wchodzi elementy antroponiczne, zoonimiczne, fitonimiczne oraz mykonimiczne, słowem – bionimiczne, bo odnoszące się do nazw organizmów żywych.

Zanim przejdziemy do prezentacji zgromadzonego materiału oraz jego omówienia, należy zasygnalizować jeszcze jedną kwestię, z którą związane jest bezpośrednio nazewnictwo grzybów zawierających wyżej wymienione elementy. Chodzi tu mianowicie o zjawisko nominacji wtórnej. W ukraińskim czy szerzej, wschodnim, językoznawstwie pisano o niej wiele. Dość przytoczyć tu choćby prace Władimira Gaka, Jewhenii Karpiłowskiej, Giennadija Kołszanskiego, Jeleny Kubriakowej, Ołeksandra Taranenki, Weroniki Tieliji i in. [Гак 1977: 230–293, 2004; Карпіловська 2010: 28–32; Колшанський 1977: 101–168; Кубрякова 2004; Тараненко 2007: 385–387; Телия 1977: 129–221]. Również i nowsze opracowania odnoszące się do tej tematyki, a dotyczące kwestii zarówno ogólnych, jak i szczegółowych, są w ostatnim czasie dość licznie reprezentowane w ukraińskiej przestrzeni badawczej [Приблуда 2022: 68–73; Шутак 2014: 68–74; Головенко 2012: 137–140; Морозова 2013: 38–41; Булик-Верхола 2008: 62–65; Гимер 2012: 101–103; Шелякіна 2020: 47–50; Войцева, Тожиєва 2021: 11–17; Думанська 2013: 52–57]. Jest to o tyle istotne, iż właśnie nominacja wtórna leży u podstaw procesu, w rezultacie którego powstają nazwy grzybów będące tematem niniejszego opracowania, a więc struktury wzbogacone o elementy antroponiczne, fitonimiczne, zoonimiczne i mykonimiczne – dochodzi tu bowiem do przenikania w obszar nazw grzybów elementów wywodzących się z innych sfer nazw biologicznych.

Okazuje się, że ukraińskich nazw grzybów makroskopijnych z wymienionymi elementami jest wśród badanego korpusu nazewniczego dość dużo.

1. Elementy antroponiczne – eponimy

Pierwszą grupą nazw grzybów wielkoowocnikowych zawierających elementy bionimiczne, a dokładniej antroponiczne, są eponimy, czyli jak słusznie zauważa

⁷ Zob. m.in. Józwikiewicz [2019: 119–128, 2020: 77–89, 2022: 103–116].

Maja Dziuba, językoznawczyni, która w ostatnich latach struktury te badała dość szczegółowo: „власні назви на позначення конкретних носіїв імені, від яких утворено спеціальні мовні одиниці” [Дзюба 2010: 55]. Badaczka zauważa przy tym jednak, że we współczesnej lingwistyce termin ‘eponim’ używany jest w dwóch znaczeniach – szerokim i wąskim. Dziuba stwierdza, iż jedni badacze traktują eponimy jako nazwy własne (szerokie rozumienie), z kolei inni jako terminy utworzone na bazie nazw własnych (wąskie rozumienie). Sama badaczka w swych pracach reprezentuje pierwszą koncepcję. Zauważa ona ponadto:

У мовознавстві немає однастайності щодо того, які з власних назв – антропоніми чи й інші оніми – можуть стати основою для створення терміна-епоніма (або бути терміном, утвореним від власних імен). Оскільки спеціальні найменування можуть походити від антропонімів, міфонімів, теонімів, топонімів, етніонімів, космонімів, уважаємо, що епонімом може бути будь-яка власна назва, на основі якої утворено нову номінацію [Дзюба 2010: 55].

Jednak nie tylko Maja Dziuba zajmowała się kwestią funkcjonowania eponimów w różnych sferach nauki ukraińskiej. Dodatkowo można w tym miejscu wymienić m.in. opracowania dotyczące obecności eponimów w obszarze terminologii medycznej [Бондар 2018: 71–74; Лисенко 2009: 66–70; Стегницька 2020: 59–62; Телеки 2019: 152–158; Удовенко 2013: 116–121], weterynaryjnej [Рожков 2020: 86–90], fizycznej [Конопляник 2015: 66–69; Микульчик 2016: 91–94] czy matematycznej [Мельник 2019: 57–63]. Eponimy, tj. nazwy zawierające m.in. elementy antroponimiczne⁸, to struktury, które w mykologii w większości przypadków są swoistego rodzaju hołdem środowiska naukowego złożonym wybitnym mykologom, naukowcom, postaciom historycznym, a co za tym idzie, stanowią swoistą składową metafizykę tej dziedziny nauki, niewątpliwie, obok łaciny, ułatwiają komunikację pomiędzy uczonymi.

W analizowanym korpusie nazewniczym składającym się z 1868 jednostek ukraińskich znalazło się 181 eponimicznych nazw łacińskich oraz 168 ukraińskich. Wśród nich zanotowano aż 169 łacińskich nazw z elementami antroponimicznymi i 159 analogicznych nazw ukraińskich. Stanowi to w obu przypadkach ok. 93–94% wszystkich eponimów.

Antroponimy wchodzące w skład łacińskich nazw grzybów makroskopijnych to głównie zlatynizowane nazwiska, a niekiedy imiona uczonych, z reguły uznanych mykologów, botaników czy biologów, którzy w jakimś stopniu przyczynili się do rozwoju nauki o grzybach, np. *Leucoagaricus pilatianus* – Білопечериця Пілата ← Albert Pilát, czeski mykolog, 1903–1974; *Geastrum schmidelii* – Зірковик Шміделя ← Casimir Christoph Schmidel, bawarski fizyk i przyrodnik, 1718–1792; *Collybia cookei* – Колибія Кука ← Mordecai Cubitt Cooke, brytyjski mykolog, 1825–1914 i in.

⁸ Eponimy występujące w obszarze nazewnictwa mykologicznego prócz elementów antroponimicznych zawierają także inne, np. człony toponimiczne: *Коріолопсис гальський*, *Польський гриб* i in.

Niewielki zbiór nazw stanowią eponimy, w których występują elementy odnoszące się do Biblii, postaci historycznych czy mitologii, np. *Auricularia auricula-judae* (hebr. יהודה איש קריות, gr. Ἰούδας Ἰσκαριώτης), *Octaviania asterosperma* (łac. *Gaius Iulius Caesar Octavianus*), *Hallus hadriani* (łac. *Publius Aelius Hadrianus*), *Phello-rinia herculeana* (łac. *Hercules*) i in.

Z uwagi na to, że ukraińskie nazwy grzybów w znacznej mierze są zapożyczeniami z łaciny lub kalkami nazw łacińskich, naturalne jest, iż również w odniesieniu do nazw eponimicznych taka zależność będzie zauważalna. Widać to na przykładzie wielu nazw, np. *Mycena abramsii* – *Мицена Абрамса* ← Leroy Abrams, amerykański botanik, 1874–1956; *Mycena arcangeliana* – *Мицена Арканжेलі* ← Giovanni Arcangeli, włoski botanik, 1840–1921; *Phaeolus Schweinitzii* – *Феолус Швейніца* ← Lewis David de Schweinitz, niemiecko-amerykański mykolog, 1780–1834; *Oudemansiella mucida* – *Удемансіелла слизиста* ← Cornelius Oudemans, holenderski lekarz i przyrodnik, 1825–1906 i in.

Elementy antroponiczne występują zarówno w pozycji członów rodzajowych (51 przykładów, np. *Badhamia macrocarpa* – *Бадгамія великоплідна* ← Charles David Badham, angielski pisarz, fizyk, entomolog i mykolog, 1805–1857; *Queletia mirabilis* – *Келетія дивна* ← Lucien Quelet, francuski mykolog, 1832–1899; *Vuilletinia coryli* – *Віллемінія горішнікова* ← Jean Paul Vuillemin, francuski lekarz, botanik i mykolog, 1861–1932), jak i epitetów gatunkowych (107 przykładów, np. *Phellinus lundellii* – *Трутовик несправжній Лунделла* ← Cyrus Longworth Lundell, amerykański botanik, 1907–1994; *Pluteus romellii* – *Плютей Ромеля* ← Lars Gunnar Romell, szwedzki mykolog, 1854–1927; *Lachnellula willkommii* – *Лакхнелула Вількома* ← Heinrich Moritz Willkomm, niemiecki botanik, 1821–1895; *Volvariella taylorii* – *Вольваріела Тейлора* ← Thomas Taylor, angielski botanik i mykolog, 1786–1848).

Sporadycznie antroponimy zajmują obie pozycje w ukraińskiej nazwie (1 przykład), np. *Rickenella swartzii* – *Рікінелла Шварца* ← Adalbert Ricken, francuski mykolog, 1851–1921 i Olof Swartz, szwedzki botanik, 1760–1818.

Należy podkreślić, iż mykonimy, na które składają się człony wyrażone nazwą własną, to głównie struktury modelu $N+N_{Gen}$, np. *Плютей Томсона*, *Псатирелла Гордона*, *Трутовик Літшауєра* i in. Pośród nazw ukraińskich zanotowano 102 takie przykłady. Jeśli nazwa własna zajmuje pozycję członu rodzajowego, to mamy już do czynienia ze strukturami o charakterze przymiotnikowym, np. *Октавіанія зірковоспорова*, *Рікінелла оранжева*, *Рутстремія тверда* i in. (57 przykładów ukraińskich).

2. Elementy zoonimiczne

W porównaniu z eponimami, bionimy o charakterze zoologicznym są w badanej próbce niezbyt liczne. Znotowano jedynie 58 takich ukraińskich konstrukcji. Podobnie jak w przypadku nazw z elementami antroponimicznymi niejednokrotnie spotykamy się z sytuacją automatycznego przeniesienia łacińskiej nazwy grzyba z elementem zoonimicznym na nazwę w języku ukraińskim, np. *Hygrocybe ovina* – *Гігроцибе овеча*, *Inonotus leporinus* – *Інонот заячий*, *Lentinellus vulpinus* – *Лентинелл вовчий*, *Lepiota feline* – *Леніота котяча* i in.

Jednakże należy podkreślić, iż wiele ukraińskich nazw grzybów makroskopijnych zawiera elementy zoonimiczne w sytuacji, gdy nazwa łacińska takiego członu jest pozbawiona, np. *Elaphomyces granulatus* – *Трюфель оленячий*, *Raxillus zero-vae* – *Свинуха Зерової*, *Ramaria flava* – *Корал сірчано-жовтий* i in.

Występowanie w strukturze ukraińskich nazw grzybów makroskopijnych elementów zoonimicznych, podobnie jak w przypadku eponimów, realizuje się w trzech wariantach. Elementy odzwierzcące mogą zatem występować w funkcji:

- a) członu rodzajowego (18 przykładów), np. *Cantharellus lutescens* – *Лисичка жовтіюча*, *Hygrophoropsis aurantiaca* – *Лисичка несправжня*, *Raxillus rubicundulus* – *Свинуха вільхова*, *Ramaria flava* – *Корал сірчано-жовтий* i in.
- b) epitetu gatunkowego (37 przykładów), np. *Coprinopsis picasea* – *Гнойовик сорочий*, *Cortinarius caninus* – *Павутинник собачий*, *Lepiota erminea* – *Леніота горностаєва*, *Mutinus caninus* – *Мутин собачий* i in.
- c) jednocześnie zajmować obie pozycje (3 przykłady), np. *Amanita pantherina* – *Мухомор пантерний*, *Sarcodon imbricatus* – *Їжовик черепичастий* i in.

Wart uwagi jest fakt, iż elementy zoonimiczne o wiele częściej występują wśród ukraińskich nieoficjalnych nazw grzybów [Jóźwikiewicz 2022: 212–225]. Tendencję tę wyjaśnić można, odnosząc się do kwestii relacji istoty ludzkiej z otaczającym go światem. Natura, będąc nieodłącznym elementem funkcjonowania człowieka, ma również swoje miejsce w procesach nazewniczych, w tym także tych, w wyniku których powstają mykonimy. Zwierzęta, obecne w życiu człowieka od wieków, stały się istotną częścią jego egzystencji. W wielu przypadkach ich nazwy wykorzystywano do nazywania innych składowych ludzkiej rzeczywistości, niekoniecznie związanych ze światem fauny. Liczne i różnorodne nazwy zwierząt domowych i żyjących dziko, takich jak np. *віця*, *гуска*, *коза*, *корова*, *кіт*, *півень*, *свиня*, *собака*, *ведмідь*, *вовк*, *ворона*, *заєць*, *їжак*, *лисиця*, *лосось*, *муха*, *олень*, *орел*, *корал*, *лев*, *пантера*, *тигр* i in. były wykorzystywane w procesie tworzenia nazw grzybów. Elementy faunistyczne wskazywały na pewne cechy głównie owocników grzybów, a dotyczyły zwykle ich podobieństwa do pewnych gatunków zwierząt lub części ciała zwierząt, uwypuklały podobieństwo koloru-

styczne, fizyczne, zapachowe lub też wskazywały na ich użycie jako pożywienie dla zwierząt, środki lecznicze itp.

Jeśli chodzi o występowanie tych elementów w omawianych nazwach, to w odróżnieniu od eponimów wśród nazw grzybów z elementami animalistycznymi przeważają te odpowiadające modelowi N+Adj, np. *Scorulooides hydnooides* – Скопулодес іжаковидний, *Trametopsis cervina* – Траметопсис оленьчий, *Amanita phalloides* – мухомор зелений, *Cortinarius traganus* – Павутинник козячий i in. (jest ich 52, wobec 6 modelu N+N_{Gen}, np. *Amanita boudieri* – Мухомор Будієрі, *Amanita caesarea* – Мухомор Цезаря, *Raxillus zerovae* – Свинуха Зерової, *Saproamanita vittadinii* – Мухомор Віттадіні i in.).

3. Elementy fitonimiczne

Trzecią, ale jednak najliczniejszą grupę w badanym korpusie, stanowią nazwy grzybów z elementami fitonimicznymi. Odnotowano aż 214 takich nazw. Wśród nich najliczniej reprezentowane były te, w których elementy florystyczne występowały w pozycji epitetu gatunkowego (182 przykłady), np. *Lactarius insulsus* – Хряц-молочник дубовий, *Phleogena faginea* – Флеогена букова, *Diatrypella quercina* – Діатріпелла дубова, *Gomphidius glutinosus* – Мокруха ялинова, *Oligororus alni* – Олігopor вільховий, *Hutenoscyphus herbarum* – Гіменосцифус трав'яний, *Rhytisma aserinum* – Рітісма кленова i in. Niemal o 90% mniej (tylko 28 przykładów) było nazw, w których fitonimy zajmowały pozycję członu rodzajowego, np. *Sparassis crispa* – Листочня кучерява, *Lecanum variicolor* – Підберезник різнокольоровий, *Muscetinis alliaceus* – Часничник великий, *Suillellus queletii* – Дубовик Кале, *Xerocomellus ripariellus* – Моховичок прибережний i in. Zanotowano jedynie 4 przykłady nazw grzybów, w których człony fitonimiczne występowały w obu pozycjach, np. *Marasmius prasiosmus* – Часничник дубовий, *Xerocomus ferrugineus* – Моховик каштановий, *Sparassis brevipes* – Листочня дубова, *Suilocybe aegerita* – Опеньок тополевий.

Należy zwrócić uwagę na to, iż wiele nazw grzybów, w których pojawiają się elementy fitonimiczne, odnosi się do roślin wchodzących z grzybem w relacje mikoryzowe, tzn. symbiotycznej koegzystencji obu typów organizmów, leżącej u podstaw prawidłowego funkcjonowania licznych ziemskich ekosystemów, np. *Lecanum versipelle* – Підосичник жовто-бурий, *Boletus reticulatus* – Білий гриб дубовий, *Lactarius controversus* – Хряц-молочник осиковий, *Lecanum melanomit* – Підберезник чорний, *Lecanum carpini* – Грабовик, *Antrodia masca* – Антродія вербова i in. Jednak nie tylko mikoryza ma swoje odzwierciedlenie wśród nazw grzybów. Niektóre z nazw wskazują bowiem na zjawisko saprotrofii (np. *Ciboria coryli* – Циборія ліщинова, *Cytidia salicina* – Цитидія вербова i in.) czy pasożytnictwa (np. *Fomitopsis pinicola* – Трутовик соснолюбивий,

Colpota quercinum – Колнома дубова i in.). W badanym zbiorze nazw znajduje się 101 jednostek tego typu. Pozostałe wskazują głównie na fizyczne podobieństwo owocników lub ich części do innych roślin, ich elementów, cech fizycznych, kolorów, zapachu itp., np. *Ceratiomyxa fruticulosa* – Цератіомікса куциста, *Clitocybe phyllophila* – Клітоцибе листолубивий, *Xeromphalina causticinalis* – Ксеромфаліна стеблевидна, *Leccinum albostipitatum* – Підосичник білоніжковий, *Inocybe fraudans* – Іноцибе грушево-духмяний, *Parasola heterobia* – Парасоля квітуча, *Cortinarius raphanoides* – Павутинник редьковий, *Russula grata* – Сирожка мигдальна i in.

W roli epitetów gatunkowych występują także przymiotniki względne, które wskazują wprawdzie na jakiś gatunek rośliny, jednak cechą nadrzędną jest tu raczej kolor aniżeli konkretny takson, np. *Bisporella citrina* – Біспорелла лимонна, *Amanita gemmata* – Мухомор яскраво-жовтий, *Lactarius lilacinus* – Хрящ-молочник ліловий, *Catinella olivacea* – Катинела оливкова, *Mutinus ravenelii* – Мутин малиновий i in.

Większość nazw grzybów makroskopijnych z elementami fitonimicznymi to struktury modelu N+Adj (202 przykłady). Zanotowano też kilka przykładów wariantywnych tego modelu (7 przykładów), np. *Boletus betulicola* – Білий гриб березовий, *Boletus reticulatus* – Білий гриб дубовий, *Chalciporus piperatus* – Перецьовий гриб, *Gyroporus castaneus* – Каштановий гриб, *Ustilago maydis* – Кукурудзяна головешка i in. oraz 5 nazw, które w ukraińskim nazewnictwie funkcjonują jako pojedyncze leksemy, np. *Clitorilus prunulus* – Підвишень, *Gyrodon lividus* – Підвільшанник, *Leccinum carpini* – Грабовик i in.

Wśród analizowanego korpusu nazwy z elementami fitonimicznymi stanowią zbiór najliczniejszy. Dowodzi to ścisłych związków pomiędzy grzybami i roślinami nie tylko na poziomie *stricte* biologicznym, ale co ważne, również nazewniczym.

4. Elementy mykonimiczne

Ostatnią grupę bionimów, mającą swój „udział” w powstawaniu oficjalnych ukraińskich nazw grzybów makroskopijnych, stanowią elementy wywodzące się ze sfery słownictwa mykologicznego – nazewnictwa i terminologii. Jak się okazuje, dość liczna grupa nazw grzybów w obrębie analizowanego korpusu (112 nazw tego typu) została utworzona w wyniku wtórnego wykorzystania właśnie elementów mykonimicznych i mykologicznych. Ich występowanie w strukturze nazw grzybów wielkoowocnikowych, jak to miało miejsce w przypadku zoonimów czy fitonimów, ograniczona jest zwykle do pozycji członu rodzajowego (53 przykłady), np. *Heterobasidion annosum* – Гетеробазидіон багатопорічний, *Macrocyttidia cicutis* – Макроцистидія огіркова, *Octospora leucoloma* – Октоспора

білувата, *Oxurorus populinus* – Оксипор тополевий lub epitetu gatunkowego (52 przykłady), np. *Agaricus urinascens* – Печериця великоспорова, *Clitopilopsis hirneola* – Клітопілонсис цистидоносний, *Galerina sphagnetorum* – Галерина сфагнова, *Turphula sclerotioides* – Тифула склероцієвидна. Zanotowano 7 przykładów, w których elementy o genezie mykologicznej zajmowałyby obie pozycje w nazwie, np. *Heterobasidion parviorum* – Гетеробазидіон дрібнопоровий, *Sclerotinia sclerotiorum* – Склеротинія склероцієва, *Tricholospogium goniospermatum* – Трихолоспорум гранчастоспоровий i in.

Jak wspomniano, wiele z tych nazw powstało na podstawie już istniejących nazw grzybów. Najczęściej wykorzystywanych mechanizmem w tym procesie jest sufiksacja, a także kompozycja. Sufiksacja dotyczy głównie elementów atrybutywnych, np. *Asterophora lycoperdoides* – Астерофора дощовикова, *Deconica merdaria* – Деконіка гнойовикова, *Psathyrella corrugis* – Псатирелла зморшкувата, *Verpa bohemica* – Шапочка зморшкова i in. W odniesieniu do członów rodzajowych zabieg ten niemal nie jest wykorzystywany; zanotowano jeden taki przykład, np. *Coprinellus angulatus* – Гнойовичок кутастоспоровий. W badanym korpusie odnotowano kilka przykładów powstałych w wyniku zabiegów prefiksacyjno-sufiksacyjnych, np. *Russula adusta* – Підгруздок чорний, *Russula albonigra* – Підгруздок біло-чорний, *Russula nigricans* – Підгруздок чорніючий. Jednak zdecydowanie najwięcej elementów nazw powstałych na bazie struktur już funkcjonujących zostało utworzonych w wyniku kompozycji (złożenia rzeczownikowe i przymiotnikowe). W rezultacie złożzeń powstawały zarówno człony rodzajowe, np. *Leucoagaricus americanus* – Білопечериця американська, *Leucocoprinus badhamii* – Білогнойовик Бедхема, *Leucocortinarius bulbiger* – Білопавутинник бульбистий, *Melanophyllum eurye* – Чорнопластинник Ейре, *Strobilomyces strobilaceus* – Шишкогриб лускатоніжковий, jak i epitety gatunkowe, np. *Agaricus amanitaeformis* – Печериця мухомороподібна, *Chlorophyllum agaricoides* – Хлорофіллум агариковидний, *Ripartites tricholoma* – Рипартитес рядовковидний, *Tricholoma focale* – Рядовка опенькоподібна i in.

Z analizowanego materiału wyodrębniono również 12 przykładów nazw, w których człony rodzajowe zostały utworzone w wyniku prefiksacji jednostki łacińskiej – formantem był w tym przypadku przedrostek ‘pseudo-’przeniesiony wprost na grunt ukraiński, np. *Pseudohydnum gelatinosum* – Псевдоїжовик драглистий, *Pseudotricholoma metapodium* – Псевдорядовка блідо-червонувата, *Scleroderma cera* – Псевдодощовик цибулевидний i in. Jak widać, nazwy te są kalkowane na różnym poziomie i w różnym zakresie. Takich par nazewniczych, w których to łaciński element mykologiczny stanowi bazę dla nowej nazwy ukraińskiej, jest w badanym korpusie zdecydowanie więcej. Na 112 nazw powstałych na bazie elementów mykonimicznych i mykologicznych znajdujących się w analizowanym zbiorze w zasadzie wszystkie to zapożyczenia (ew. częściowe zapożyczenia) z łaciny lub kalki nazw łacińskich, np. *Gelatorporia dichroa* – Желатопорія

двоколірна, *Heterobasidion apposum* – Гетеробазидіон багаторічний, *Macrocyttidia cuscumis* – Макроцистидія огіркова і in.

Omawiane w tym punkcie nazwy to głównie struktury przymiotnikowe (104 przykłady), np. *Battarrea phalloides* – Баттаррея веселковидна, *Fayo-dia bisphaerigera* – Фейодія двоспорова, *Leucoagaricus barssi* – Білопечериця довгокоренева, *Leucocortinarius bulbiger* – Білопавутинник бульбистий. Zaproponowano jedynie 8 przykładów modelu N+N_{Gen}, np. *Leucoagaricus wichanskyi* – Білопечериця Віханського, *Leucosporinus birnbaumii* – Білогнойовик Бірнбаума, *Lichenotphalia hudsoniana* – Ліхеномфалія Гудсонова і in. W pozycji epitetu gatunkowego występują tu jedynie antroponimy.

Przeprowadzona analiza, której podstawowym celem było stwierdzenie, na ile zauważalny jest udział bionimów w zgromadzonym korpusie nazw grzybów wielkoowocnikowych (1868 nazw), dowiodła, iż:

1. Najliczniejsze są nazwy zawierające w swej strukturze elementy fitonimiczne (214 nazw), co dowodzi ścisłych relacji pomiędzy przedstawicielami obu królestw – grzybów i roślin. Nieco mniej nazw (159) zawiera elementy antroponimiczne, co z kolei związane jest z samym procesem nazewnictwem w ramach systematyzacji gatunków. Antroponimy obecne w nazwach grzybów wskazują na osoby bezpośrednio lub pośrednio zaangażowane w odkrywanie, badanie i opisywanie poszczególnych taksonów. Z nieco innym zjawiskiem mamy do czynienia w przypadku nazw grzybów powstałych na bazie elementów mykologicznych i mykonimicznych. Motywacją dla tworzenia nazw tego typu (zaproponowano 112 przykładów) było wskazanie na pewne charakterystyczne elementy anatomiczne owocników danego gatunku (np. spor) lub podobieństwa do innych gatunków grzybów. Najmniej liczną grupę stanowiły nazwy, w których składzie znalazły się elementy zoonimiczne (58). Ich obecność wskazywała głównie na zewnętrzne podobieństwo owocników do pewnych gatunków zwierząt, części ciała zwierząt, na ich kolor czy zapach.
2. W kwestii struktury wyekscerpowane przykłady prezentują się bardzo podobnie. Nazwy zawierające bionimy najczęściej realizują się w postaci modelu atrybutywnego z przymiotnikami lub imiesłowami przymiotnikowymi. Wyjątek stanowią eponimy, a więc nazwy zawierające elementy antroponimiczne. Tu przeważa model genetywny. Nazwy modelu N+N_{Gen} stanowią ok. 2/3 wszystkich przykładów o charakterze antroponimicznym.
3. Bionimy niemal na równi są obecne w pozycji członu rodzajowego i epitetu gatunkowego analizowanych nazw. Wyjątek stanowią tu nazwy z elementami fitonimicznymi, wśród których bionimy zwykle pełnią funkcję epitetu gatunkowego, wskazując na powiązanie konkretnego gatunku grzyba z rośliną, z którą tworzy on symbiotyczny organizm i na której pasożytuje lub rozkłada, przywracając do obiegu w cyklu życia lasu.

Zaprezentowane wyniki wskazują na istotną rolę bionimów w procesie tworzenia nazw grzybów wielkoowocnikowych, jednak niewątpliwie potrzebne są dalsze badania, choćby w obszarze nazw nieoficjalnych, które mogłyby rzucić dodatkowe światło na tę kwestię.

Список використаної літератури

- Бондар Н.В., *Лексико-семантичні та структурні особливості термінів-епонімів у німецькомовній гастроентерології*, [в:] „Наукові записки Національного університету «Острозька академія», серія Філологічна”, 2018, вип. 64, с. 71–74.
- Булик-Верхола С.З., *Вторинна номінація як спосіб творення музичних термінів в українській мові*, [в:] „Вісник Нац. ун-ту Львівська політехніка”. Серія: Проблеми української термінології, 2008, № 620, с. 62–65.
- Войцева О.А., Тожиева В.В., *Вторинна номінація як спосіб творення польської лінгвістичної термінології*, [в:] „Мова”, 2021, № 36, с. 11–17.
- Гак В.Г., *К типологии лингвистической номинаций. Языковая номинация: общие вопросы*, Москва: Наука, 1977.
- Гак В.Г., *Языковые номинации в гендерном аспекте*, Москва: Просвещение, 2004.
- Гимер Н., *Вторинна номінація як спосіб творення нових фахових назв у лексичі косметики та косметології*, [в:] *Проблеми української термінології: Зб. наук. пр.*, відп. ред. Л. Полюга, Львів: ЛНУ, 2012, с. 101–103.
- Головенко К.В., *Вторинна номінація та внутрішня форма слова*, [в:] „Наукові записки. У 2 ч. Серія: Філологічні науки (мовознавство)”, 2012, вип. 105 (1), с. 137–140.
- Дзюба М., *Епонімічні найменування в українській науковій термінології*, [в:] „Українська мова”, 2010, № 3, с. 55.
- Долбіна К.Д., *Когнітивні аспекти функціонування зоонімних пропріальних одиниць*, автореф. дис. ... канд. філол. наук, Одеса, 2014.
- Думанська Л.Б., *Вторинна номінація як спосіб творення термінів архітектури, Фахова мова як динамічний функційний різновид загальнонародної української мови*, [в:] *Збірник наукових праць учасників II Всеукраїнської науковопрактичної конференції „Фахова мова як динамічний функційний різновид загальнонародної української мови”*, ред. О.Л. Голубенко, Г. Бондаренко, І. Магрицька, Луганськ: Ноулідж, 2013, с. 52–57.
- Карпенко Ю.О., *Ономастичні міркування*, [в:] „Записки з ономастики”, зб. наук. праць, 2005, вип. 9, с. 16–17.
- Карпенко Ю.О., *Про критерії поділу власних і загальних назв*, [в:] „Повідомлення української ономастичної комісії”, 1974, вип. 10, с. 3–10.
- Карпіловська Є.А., *Вторинна номінація в сучасній українській мові: тенденції розвитку*, [в:] „Лінгвістичні студії: зб. наук. праць”, 2010, вип. 20, с. 28–32.
- Колшанский Г.В., *Лингво-гносеологические основы языковой номинации. Языковая номинация: Общие вопросы*, Москва: Наука, 1977, с. 101–168.
- Конопляник Л., *Епоніми в англійській фізичній терміносистемі*, [в:] „Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія”, 2015, № 19, т. 1, с. 66–69.

- Кубрякова Е.С., *Язык и знание. На пути получения знаний о языке: части речи с когнитивной точки зрения. Роль языка в познании мира: монография*, Москва: Языки славянской культуры, 2004.
- Куриленко В.М., *Гриби – губи: полісемія чи омонімія? (на матеріалі лексики поліських говорів)*, [в:] „Записки з українського мовознавства”, 2006, вип. 16, с. 219–223.
- Лисенко В., *Терміни-епоніми в українській анатомічній термінології*, [в:] „Вісник Нац. ун-ту «Львівська політехніка». Серія «Проблеми української термінології»”, 2009, № 648, с. 66–70.
- Лучик В.В., *Актуальні напрями української ономастики*, [в:] „Записки з ономастики”, 2011, вип. 14, с. 126.
- Мельник Г., *Терміни-епоніми в українській та польській математичній термінології*, [в:] „Perspectives et mise en oeuvre de l'innovation dans le domaine scientifique: collection de papiers scientifiques «ΛΟΓΟΣ» avec des matériaux de la conférence scientifique et pratique international”, 2009, т. 2, с. 57–63.
- Микульчик Р., *Складні епонім української фізичної термінології*, [в:] „Studia Ukrainica Pospolniansia”, 2016, т. IV, с. 91–94.
- Морозова Г.О., *Вторинна номінація як спосіб творення термінів акушерства і гінекології*, [в:] „Термінологічний вісник”, 2013, вип. 2(2), с. 38–41.
- Німчук В.В., *Українська ономастична термінологія (проект)*, [в:] *Повідомлення Української ономастичної комісії*, ред. К.К. Цілуйко, Київ: Наукова думка, 1966, с. 24–43.
- Омельковець Р., *Семантична трансформація як спосіб номінації мікооб'єктів у західно-поліських говірках*, [в:] „Типологія та функції мовних одиниць”, 2014, № 1, с. 231–239.
- Подольская Н.В. (сост.), *Словарь русской ономастической терминологии*, Москва: Наука, 1978.
- Прус В.В., „У нетрях прокидаються гриби. Магічний знак – по відьминому колу” (*етнолінгвістичний аспект поліського збиральництва*), [в:] „Волинь-Житомирщина. Історико-філологічний збірник з регіональних проблем”, 2001, № 6, с. 151–153.
- Рожков Ю.Г., *Епоніми в англomовному термінологічному полі „хвороби тварин”*, [в:] „Міжнародний філологічний часопис”, 2020, vol. 11, № 3, с. 86–90.
- Сабадош І.В., *Історія української ботанічної лексики*, Ужгород: Ужгородський національний університет, 2014, с. 495–513.
- Сабадош І.В., *Як зветься гриби?*, [в:] „Культура слова”, 1988, вип. 34, с. 39–41.
- Симоненко Л.О., *Синонімічні назви грибів в українській мові*, [в:] „Рідне слово”, 1973, вип. 7, с. 23–26.
- Симоненко Л.О., *Як назвати гриби?*, [в:] „Рідне слово”, 1974, вип. 9, с. 38–41.
- Стегніцька Л.В., *Генетивні конструкції термінів-епонімів в англійській медичній термінології*, [в:] „Південний Архів (філологічні науки): зб. наук. праць”, 2020, вип. LXXXIII, с. 59–62.
- Суперанская А.В., *Апеллятив-онома*, [в:] *Имя нарицательное и собственное*, Москва, 1978, 5–34.
- Суперанская А.В., *Общая теория имени собственного*, Москва: Изд-во ЛКИ: 2007.
- Тараненко О.О., *Номінація. Українська мова: Енциклопедія*, редкол.: В.М. Русанівський, О.О. Тараненко та ін., Київ: Вид-во „Українська енциклопедія” ім. М.П. Бажана, 2007, с. 385–387.

- Телеки М.М., *Епонімні термінологічні словосполучення в інфектології*, [в:] „Львівський філологічний часопис. Науковий журнал Львівського державного університету безпеки життєдіяльності”, 2019, № 5, с. 152–158.
- Телия В.Н., *Вторинная номинация и ее виды. Языковая номинация. Виды наименований*, Москва: Наука, 1977, с. 129–221.
- Ткачук М., *Мікономінація в чорнобильських говірках (питання реконструкції ареалу)*, [в:] „Волинь – Житомирщина”, 2010, № 22 (2), с. 275–282.
- Торчинський М.М., *Структура, типологія і функціонування онімної лексики української мови*, автореф. дис. ... д-ра філол. наук, Київ, 2010.
- Удовенко Л.О., *Терміни-епоніми в українській валеологічній термінології*, [в:] „Вісник Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна”. Серія „Історія України. Українознавство: історичні та філософські науки”, 2013, № 1088, вип. 17, с. 116–121.
- Шелякіна А.В., *Вторинна номінація як засіб творення неофіційних назв штатів (на матеріалі топонімічних прізвиськ штатів США)*, [в:] „Science and Education a New Dimension. Philology”, 2020, VIII (69), sept. issue: 234, с. 47–50.
- Шестакова С., *Мотивація сучасних українських фітонімів*, [в:] „Українська мова”, 2010, № 2, с. 44–49.
- Шутак Л., *Вторинна номінація як проблема сучасного теоретичного мовознавства*, [в:] „Наукові записки [Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського]. Серія: Філологія (мовознавство)”, 2014, вип. 20, с. 68–74.
- Castiglione M., Sottile R., *Fitonimia e caratteri popolari in Sicilia, fra traslati e saperi Popolari*, [in:] *Parole. Il lessico come strumento per organizzare e trasmettere gli etnosaperi*, eds. N. Pranterà, A. Mendicino, C. Citraro, Rende: Centro Editoriale e Librario, Università della Calabria, s. 187–206.
- Galkowski A., *Markonimy jako operatory taksonomiczne w terminologii (chremat)onomastycznej*, [w:] „Onomastica”, 2022, LXVI, s. 300.
- Jóźwikiewicz P., *Eponimy wśród ukraińskich nazw grzybów makroskopijnych*, [w:] *Wrocławska Ukrainistyka. Lingua – Litterae – Sermo*, red. P. Jóźwikiewicz, O. Barabasz-Rewak, J. Rysicz-Szafraniec, A. Ursulenko, Wrocław: Atut, 2022, s. 103–116.
- Jóźwikiewicz P., *O pewnych procesach słowotwórczych w obrębie ukraińskich oficjalnych nazw grzybów makroskopijnych*, [w:] „Studia Ukrainica Posnaniensia”, 2019, z. 7, s. 119–128.
- Jóźwikiewicz P., *Struktura ukraińskich i polskich nazw grzybów makroskopijnych motywowanych nazwami zwierząt*, [w:] *Мова в суспільстві: семантика, синтактика, прагматика*, red. Г. Мацюк, І. Митнік, П. Юзвікевича, Warszawa–Lwów–Wrocław: Wydawnictwo UW, 2022, s. 212–225.
- Jóźwikiewicz P., *Zapożyczenia w ukraińskiej terminologii mykologicznej*, [w:] „Slavica Wratislaviensia”, 2020, CLXXI, s. 77–89.
- Rak M., *Kwiatki Matki Bożej: góralskie fitonimy odwołujące się do świętych i Matki Bożej*, [w:] *Turystyka religijna na obszarach górskich*, red. A. Jackowski, F. Mróz, I. Hodorowicz, Nowy Targ: PPWSZ, s. 447–457.
- Senk-Szelągiewicz O., *Структурно-семантическая организация и функционирование номинаций грибов в русском языке*, Poznań: Wydawnictwo Naukowe UAM, 2016.

- Słowiańska onomastyka: encyklopedia*, red. E. Rzetelska-Feleszko, A. Cieślíkowa, Warszawa-Kraków: TNW, 2002.
- Urniał A., *Onomastyk w ogrodzie, czyli o nazewnictwie roślin polikonfrontatywnie*, [w:] „Linguistische Treffen in Wrocław”, 2019, vol. 15 (I), s. 377–384.
- Vajs N., *Hrvatska povijesna fitonimija*, Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, 2013.

Spysok vykorystanoi literatury [References]

- Bondar N.V., *Leksyko-semantychni ta strukturni osoblyvosti terminiv-eponimiv u nimetskomovnij haastroenterolohii* [*Lexical-semantic and structural features of eponymous terms in German-language gastroenterology*], [v:] „Naukovi zapysky Natsionalnoho universytetu «Ostrozka akademiia»”. Serii: Filolohichna, 2018, vyp. 64, s. 71–74.
- Bulyk-Verkhola S.Z., *Vtorynna nominatsiia yak sposib tvorennia muzychnykh terminiv v ukrainskii movi* [*Secondary nomination as a way of creating musical terms in the Ukrainian language*], [v:] „Visnyk Nats. un-tu Lvivska politekhniky”. Serii: Problemy ukrainskoi terminolohii, 2008, no. 620, s. 62–65.
- Voitseva O.A., Tozhyieva V.V., *Vtorynna nominatsiia yak sposib tvorennia polskoi linhvistychnoi terminolohii* [*Secondary nomination as a way of creating Polish linguistic terminology*], [v:] „Mova”, 2021, no. 36, s. 11–17.
- Hymer N., *Vtorynna nominatsiia yak sposib tvorennia novykh fakhovykh nazv u leksytsi kosmetyky ta kosmetolohii* [*Secondary nomination as a way of creating new professional names in the vocabulary of cosmetics and cosmetology*], [v:] *Problemy ukrainskoi terminolohii: Zb. nauk. pr.*, red. L. Poliuha, Lviv: LNU, 2012, s. 101–103.
- Holovenko K.V., *Vtorynna nominatsiia ta vnutrishnia forma slova* [*Secondary nomination and internal word form*], [v:] „Naukovi zapysky. U 2 ch”. Serii: Filolohichni nauky (movoznavstvo). Kirovohrad: RVV KDPU im. V. Vynnychenka, 2012, vyp. 105 (1), s. 137–140.
- Gak V.G., *K tipologii lingvisticheskoi nominacij. Jazykovaja nominacija: obshhie voprosy* [*On the typology of linguistic nominations. Language nomination: general questions*], Moskva: Nauka, 1977.
- Gak V.G., *Jazykovye nominacii v gendernom aspekte* [*Language nominations in gender aspect*], Moskva: Prosveshhenie, 2004.
- Dziuba M., *Eponimichni naimenuvannia v ukrainskii naukovii terminolohii* [*Eponymic names in Ukrainian scientific terminology*], [v:] „Ukrainska mova”, no. 3, s. 55.
- Dolbina K.D., *Kohnityvni aspekty funkcionuvannia zoonimnykh proprialnykh odynyts* [*Cognitive aspects of the functioning of zonymic proprietary units*], avtoref. dys. ... kand. filol. nauk, Odesa, 2014.
- Dumanska L.B., *Vtorynna nominatsiia yak sposib tvorennia terminiv arkhitektury, Fakhova mova yak dynamichniy funktsiinyi riznovyd zahalnonarodnoi ukrainskoi movy* [*Secondary nomination as a way of creating architectural terms, Professional language as a dynamic functional variety of the national Ukrainian language*], [v:] *Zbirnyk naukovykh prats uchasnykiv II Vseukrainskoi naukovo-praktychnoi konferentsii (Luhansk, 30–31 travnia)*, Luhansk: Noulidzh, 2013, s. 52–57.

- Karpenko Yu.O., *Pro kryterii podilu vlasnykh i zahalnykh nazv* [About the criteria for dividing proper and common names], [v:] „Povidomlennia ukraïnskoi onomastychnoi komisii”, 1974, vyp. 10, s. 3–10.
- Karpenko Yu.O., *Onomastychni mirkuvannia* [Onomastic considerations], [v:] „Zapysky z onomastyky”, 2005, vyp. 9, s. 16–17.
- Karpilovska Ye.A., *Vtorynna nominatsiia v suchasniï ukraïnskii movi: tendentsii rozvytku* [Secondary nomination in the modern Ukrainian language: development trends], [v:] „Linhvistychni studii: zb. nauk. prats”, 2010, vyp. 20, s. 28–32.
- Kolshanskyi H.V., *Lynhvo-hnoseolohycheskye osnovi yazikovoï nomynatsyy. Yazykovaia nomynatsyia: Obshchye voprosi* [Linguo-epistemological foundations of language nomination. Language nomination: General questions], Moskva: Nauka, 1977, s. 101–168.
- Konoplianyk L., *Eponimy v anhliiskii fizychnii terminosystemi* [Eponyms in the English physical terminology], [v:] „Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Ser.: Filolohiia”, 2015, no. 19, t. 1, s. 66–69.
- Kubryakova E.S., *Jazyk i znanie. Na puti poluchenija znanij o jazyke: chasti rechi s kognitivnoj točki zrenija. Rol' jazyka v poznanii mira: monografija* [Language and knowledge. On the way to acquiring knowledge about language: parts of speech from a cognitive point of view. The role of language in world cognition: monograph], Moskva: Jazyki slavjanskoj kul'tury, 2004.
- Kurylenko V.M., *Hryby – huby: polisemiia chy omonimiia? (na materialy leksyky poliskykh hovoriv)* [Mushrooms – polyporus: polysemy or homonymy? (based on the vocabulary of Polesia dialects)], [v:] „Zapysky z ukraïnskoho movoznavstva”, 2006, vyp. 16, s. 219–223.
- Lysenko V., *Terminy-eponimy v ukraïnskii anatomichnii terminolohii* [Eponyms terms in Ukrainian anatomical terminology], [v:] „Visnyk Nats. un-tu „Lvivska politekhnika”. Serii: Problemy ukraïnskoi terminolohii, 2009, no. 648, s. 66–70.
- Luchyk V.V., *Aktualni napriamy ukraïnskoi onomastyky* [Current directions of Ukrainian onomastics], [v:] „Zapysky z onomastyky”, 2011, vyp. 14, c. 126.
- Melnyk H., *Terminy-eponimy v ukraïnskii ta polskii matematychnii terminolohii* [Eponyms terms in Ukrainian and Polish mathematical terminology], [v:] „Perspectives et mise en oeuvre de l'innovation dans le domaine scientifique: collection de papiers scientifiques «ΛΟΓΟΣ» avec des matériaux de la conférence scientifique et pratique internationale”, 2009, vol. 2, s. 57–63.
- Mykulchuk R., *Skladni eponymy ukraïnskoi fizychnoi terminolohii* [Complex eponyms of Ukrainian physical terminology], [w:] „Studia Ukrainica Posnaniensia”, 2016, t. IV, s. 91–94.
- Morozova H.O., *Vtorynna nominatsiia yak sposib tvorennia terminiv akusherstva i hinekolohii* [Secondary nomination as a way of creating obstetrics and gynecology terms], „Terminolohichni visnyk”, 2013, vyp. 2 (2), s. 38–41.
- Nimchuk V.V., *Ukraïnska onomastychna terminolohiia (proekt)* [Ukrainian onomastic terminology (project)], [v:] *Povidomlennia Ukraïnskoi onomastychnoi komisii*, red. K.K. Tsilyuko, Kyiv: Naukova dumka, 1966, s. 24–43.
- Omelkovets R., *Semantychna transformatsiia yak sposib nominatsii mikoobektiv u zakhidno-poliskykh hovirkakh* [Semantic transformation as a way of nominating mico-objects in Western Polesia dialects], [v:] „Typolohiia ta funktsii movnykh odynts”, 2014, no. 1, s. 231–239.
- Prus V.V., *„U netriakh prokydaiutsia hryby. Mahichni znak – po vidmynomu kolu” (etnolinhvistychnyi aspekt poliskoho zbyralnytstva)* [„Mushrooms wake up in the slums. Magical sign – along the witch's circle” (ethnolinguistic aspect of Polesian collecting)], [v:]

- „Volyn-Zhytomyrshchyna. Istoryko-filolohichniy zbirnyk z rehionalnykh problem”, 2001, no. 6, s. 151–153.
- Rozhkov Yu.H., *Eponimy v anhlomovnomu terminolohichnomu poli „khvoroby tvaryn”* [Eponyms in the English terminological field of „animal diseases”], [v:] „Mizhnarodnyi filolohichniy chasopys”, 2020, vol. 11, no. 3, s. 86–90.
- Sabadosh I.V., *Istoriia ukrainskoi botanichnoi leksyky* [History of Ukrainian botanical vocabulary], Uzhhorod: Uzhhorodskyi natsionalnyi universytet, 2014, s. 495–513.
- Sabadosh I.V., *Yak zvutsia hryby?* [What are the mushrooms called?] [v:] „Kultura slova”, 1988, vyp. 34, c. 39–41.
- Symonenko L.O., *Synonimichni nazvy hrybiv v ukrainskii movi* [Synonymous names of mushrooms in the Ukrainian language], [v:] „Ridne slovo”, 1973, vyp. 7, c. 23–26.
- Symonenko L.O., *Yak nazvaty hryby?* [How to name mushrooms?], [v:] „Ridne slovo”, 1974, vyp. 9, c. 38–41.
- Slovar’ russkoj onomasticheskoy terminologii* [Dictionary of Russian onomastic terminology], sost. N. Podol’skaja, Moskva: Nauka, 1978, s. 26, 43.
- Stehniiska L.V., *Henetyvni konstruktzii terminiv-eponimiv v anhliiskii medychnii terminolohii* [Genetic constructions of eponymous terms in English medical terminology], [v:] „Pivdennyi Arkhiv (filolohichni nauky): zb. nauk. prats”, 2020, vyp. LXXXIII, s. 59–62.
- Superanskaja A.V., *Apelljativ-onoma* [Appellative-onoma], [v:] *Imja naritsatel’noe i sobstvennoe*, Moskva, 1978, s. 5–34.
- Superanskaja A.V., *Obshhaja teorija imeni sobstvennogo* [General theory of proper name], uzup. otv. red. d-r filol. nauk A. V. Superanskaya, Moskva: Izd. Nauka, 2007.
- Taranenko O.O., *Nominatsiia. Ukrainska mova: Entsyklopediia* [Nomination], red. V.M. Rusanivskiy, O.O. Taranenko ta in., Kyiv: Vyd-vo „Ukrainska entsyklopediia” im. M.P. Bazhana, 2007, s. 385–387.
- Teleky M.M., *Eponimni terminolohichni slovospoluchennia v infektolohii* [Eponymous terminological phrases in infectology], [v:] „Naukovyi zhurnal Lvivskoho derzhavnogo universytetu bezpeky zhyttiediialnosti Lvivskiy filolohichniy chasopys”, 2019, no. 5, s. 152–158.
- Telija V.N., *Vtorichnaja nominacija i ee vidy. Jazykovaja nominacija. Vidy naimenovanij* [Secondary nomination and its types. Language nomination], Moskva: Nauka, 1977, s. 129–221.
- Tkachuk M., *Mikonominatsiia v chornobylskykh hovirkakh* (pytannia rekonstruktzii arealu) [Myconomination in Chernobyl speech (the issue of area reconstruction)] [v:] „Volyn – Zhytomyrshchyna”, 2010, no. 22 (2), s. 275–282.
- Torchynskiy M.M., *Struktura, typolohiia i funktsionuvannia onimnoi leksyky ukrainskoi movy* [Structure, typology and functioning of the onymic vocabulary of the Ukrainian language], avtoref. dys. ... d-ra filol. nauk, Kyiv, 2010.
- Udovenko L.O., *Terminy-eponimy v ukrainskii valeolohichnii terminolohii* [Eponymous terms in Ukrainian valeological terminology], [v:] „Visnyk Kharkivskoho natsionalnoho universytetu imeni V.N. Karazina”. Serii: Istoryia Ukrainy. Ukrainoznavstvo: istorychni ta filosofski nauky, 2013, no. 1088, vyp. 17, s. 116–121.
- Sheliakina A.V., *Vtorynna nominatsiia yak zasib tvorennia neofitsiinykh nazv shtativ (na materialii toponimichnykh prizvysk shtativ SShA)* [Secondary nomination as a means of creating unofficial names of states (based on toponymic nicknames of USA)], [v:] „Science and Education a New Dimension. Philology”, 2022, VIII (69), sept issue: 234, s. 47–50.

- Shestakova S., *Motyvatsiia suchasnykh ukrainskykh fitonimiv* [Motivation of modern Ukrainian phytonyms], [v:] „Ukrainska mova”, 2010, no. 2, s. 44–49.
- Shutak L., *Vtorynna nominatsiia yak problema suchasnoho teoretychnoho movoznavstva* [Secondary nomination as a problem of modern theoretical linguistics], [v:] „Naukovi zapysky [Vinnytskoho derzhavnoho pedahohichnoho universytetu imeni Mykhaila Kotsiubynskoho]”. Seria: Filolohiia (movoznavstvo), 2014, vyp. 20, s. 68–74.
- Castiglione M., Sottile R., *Fitonimia e caratteri popolari in Sicilia, fra traslati e saperi Popolari* [Phytonymy and popular characters in Sicily, between metaphors and popular knowledge], [in:] *Parole. Il lessico come strumento per organizzare e trasmettere gli etnosaperi*, red. N. Prantera, A. Mendicino, C. Citraro, Rende: Centro Editoriale e Librario, Università della Calabria, s. 187–206.
- Gałkowski A., *Markonimy jako operatory taksonomiczne w terminologii (chremat)onomastycznej* [Markonyms as taxonomic operators in (chremat)onomastic terminology], [w:] „Onomastica”, 2022, LXVI, s. 300.
- Józwikiewicz P., *Eponimy wśród ukraińskich nazw grzybów makroskopijnych* [Eponyms among Ukrainian macrofungi names], [w:] *Wrocławska Ukrainistyka. Lingua – Litterae – Sermo*, red. P. Józwikiewicz, O. Barabasz-Rewak, J. Rysicz-Szafranec, A. Ursulenko, Wrocław: Atut, 2022, s. 103–116.
- Józwikiewicz P., *O pewnych procesach słotwórczych w obrębie ukraińskich oficjalnych nazw grzybów makroskopijnych* [On certain word-formation processes within the Ukrainian official names of macroscopic mushrooms], [w:] „Studia Ukrainica Posnaniensia”, 2019, z. 7, s. 119–128.
- Józwikiewicz P., *Struktura ukraińskich i polskich nazw grzybów makroskopijnych motywowanych nazwami zwierząt* [Structure of Ukrainian and Polish names of macroscopic fungi motivated by animal names], [w:] *Mova v suspil'stvi: semantika, syntaktika, pragmatika npazamauka*, red. G. Mašok, I. Mitnik, P. Ūzvikič 2022, Warszawa–Lwów–Wrocław: Wyd. UW, s. 212–225.
- Józwikiewicz P., *Zapożyczenia w ukraińskiej terminologii mykologicznej* [Borrowings in Ukrainian mycological terminology], [w:] „Slavica Wratislaviensia”, 2020, CLXXI, s. 77–89.
- Rak M., *Kwiatki Matki Bożej: góralskie fitonimy odwołujące się do świętych i Matki Bożej* [Flowers of the Virgin Mary: Highland phytonyms referring to saints and the Virgin Mary], [w:] *Turystyka religijna na obszarach górskich*, red. A. Jackowski, F. Mroz, I. Hodorowicz, Nowy Targ: PPWSZ, s. 447–457.
- Senk-Szelągiewicz O., *Strukturno-semanticheskaya organizaciya i funkcionirovanie nominacij gribov v russkom yazyke* [Structural-Semantic Organization and Functioning of Mushroom Nominations in Russian], Poznań: Wydział Neofilologii UAM, Wyd. Naukowe UAM w Poznaniu, 2016.
- Słowiańska onomastyka: encyklopedia* [Slavic onomastics: an encyclopedia], red. E. Rzetelska-Feleszko, A. Cieślukowa, Warszawa–Kraków: TNW, 2002.
- Urniaż A., *Onomastyk w ogrodzie, czyli o nazewnictwie roślin polikonfrontatywnie* [Onomastitian in the garden, or on the naming of plants polyconfrontatively], [w:] „Linguistische Treffen in Wrocław”, 2019, vol. 15 (I), s. 377–384.
- Vajs N., *Hrvatska povijesna fitonimija* [Croatian historical phytonymy], Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, 2013.

Список використаних джерел

- Енциклопедія народної медицини*, ред. О. Михайлевський, т. 3, Івано-Франківськ: ПП А.О. Михайлевська, 2009.
- Журавська Л., *У пошуках грибного царства*, Львів: Априорі, 2015.
- Калинець-Мамчур З., *Словник-довідник з альгології та мікології*, Львів: Львівський національний університет ім. І. Франка, 2011.
- Леонт'єв Д., Акулов О., *Загальна мікологія: Підручник для вищих навчальних закладів*, Харків: Основа, 2007.
- Сухомлин М., Джаган В., *Гриби України*, Київ: Країна мрій, 2013.
- Hryby Ukrainy, [в:] Електронний ресурс: facebook.com/groups/Hryby.Ukrainy/.
- Gribi.net.ua, [в:] Електронний ресурс: gribi.net.ua.
- Index Fungorum, [in:] Електронний ресурс: indexfungorum.org.

Spysok vykorystanykh dzherel [References]

- Entsyklopediia narodnoi medytsyny [Encyclopedia of folk medicine]*, red. O. Mykhailevskiy, t. 3, Ivano-Frankivsk: PP Mykhailevska A.O., 2009.
- Zhuravska L., *U poshukakh hrybnoho tsarstva [In search of the mushroom kingdom]*, Lviv: Apriori, 2015.
- Kalynets-Mamchur Z., *Slovnnyk-dovidnyk z alholohii ta mikolohii [Dictionary-reference on algology and mycology]*, Lviv: Lvivskiy natsionalnyi universytet im. I. Franka, 2011.
- Leontiev D., Akulov O., *Zahalna mikolohiia: Pidruchnyk dlia vyshchyykh navchalnykh zakladiv [General mycology: Textbook for higher education institutions]*, Kharkiv: Osnova, 2007.
- Sukhomlyn M., Dzhahan V., *Hryby Ukrainy [Mushrooms of Ukraine]*, Kyiv: Kraina mrii, 2013.
- Hryby Ukrainy, [в:] URL: facebook.com/groups/Hryby.Ukrainy/.
- Gribi.net.ua, [в:] URL: gribi.net.ua.
- Index Fungorum, [in:] URL: indexfungorum.org.